

Sygn. akt V.2 Ka 182/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Ossak

Sędziowie: SR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

SO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2015 r.

sprawy: **K. S. /S./**

syna H. i J.

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 27 stycznia 2015r. sygn. akt IX K 898/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 2 jako podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wskazuje art. 69§1 i 2 kk i art. 70§2 kk,

- na podstawie art. 73§2 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie

odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt V.2 Ka 182/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 898/14 uznał oskarżonego K. S. za winnego popełnienia występku z 178a § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 20 października 2014 r. w K. na ul. (...). P. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny marki O. (...) o nr rej. (...) się w stanie nietrzeźwości wynik badania na urządzeniu A.-sensor 0,74 mg/l na urządzeniu typu A.-0,71, 0,69, 0,67 i 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i za to na mocy art. 178a § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Następnie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 3 tytułem próby. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł., na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21.10.2014 r. do dnia 21.10.2014 r. i obciążył go kosztami sądowymi w sprawie. Wyrok został wydany na posiedzeniu w trybie art. 335 kpk. Oskarżony wyraził zgodę na wymierzenie takiej kary, jednocześnie zgodził się na oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego (wniosek k. 16).

Apelację wniósł prokurator i zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił- obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 73 § 2 kk poprzez nieorzeczenie przez Sąd I instancji wobec oskarżonego K. S. na podstawie w/w przepisu dozoru kuratora sądowego w sytuacji, gdy orzeczenie dozoru było obligatoryjne, bowiem oskarżony jest sprawcą młodocianym. Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. S. oddania go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja zasługuje na uwzględnienie, a stawiane w niej zarzuty są zasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny i przyjął trafną kwalifikację prawną przypisanego w efekcie oskarżonemu występku. Rację ma skarżący, że Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie dopuścił się obrazy prawa materialnego. Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż oskarżony K. S. nie jest sprawcą młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 kk. Konsekwencją takiego ustalenia było wskazanie nieprawidłowej i niepełnej podstawy prawnej warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i zaniechania oddania oskarżonego pod dozór kuratora sądowego. Tymczasem należało przyjąć, iż oskarżony K. S. jest sprawcą młodocianym, urodził się bowiem w dniu 13 sierpnia 1994 r., a czyn, którego się dopuścił miał miejsce 20 października 2014 r. Zatem w chwili czynu miał 20 lat.

Zatem właściwą podstawą do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności winien być art. 70 § 2 kk, a nie jak to określił Sąd I instancji art. 70 § 1 pkt 1 kk. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 73 § 2 kk oskarżony winien być zostać oddany pod dozór kuratora. Środek ten w niniejszej sprawie był obligatoryjny, bowiem oskarżony będąc sprawcą młodocianym dopuścił się przestępstwa umyślnego z art. 178a § 1 kk.

W tym stanie rzeczy, ponieważ doszło do naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego, mających wpływ na treść wyroku, należało zmienić punkt 2 wyroku w części dotyczącej wskazania podstawy prawnej warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności i przyjąć, że winny nią być przepisy art. 69 § 1, 2 kk oraz art. 70 § 2 kk oraz na podstawie art. 73 § 2 kk oddać oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Zmiana w tym zakresie była dopuszczalna, bowiem oskarżony we wniosku o skazanie złożonym w dniu 21 października 2014 r. wyraził zgodę na oddanie go pod dozór kuratora w okresie próby. Zatem tryb konsensualny zakończenia sprawy w Sądzie I instancji nie sprzeciwiał się wydaniu wyroku o charakterze reformatoryjnym przez Sąd odwoławczy.

W pozostałym zakresie wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy, a kosztami za postępowanie odwoławcze obciążyć Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na to, że przemawiają za tym względy

słuszności (art. 624 § 1 k.p.k.). Postępowanie odwoławcze nie zostało bowiem zainicjowane przez oskarżonego, a konieczność dokonania korekty orzeczenia Sądu I instancji wywołana została wyłącznie pomyłką tegoż Sądu.